

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Kolonijalna politika Italije.

Kjer se vse peha, tja se tudi Italija lahko pridruži. Tako se je že dolgo mislilo na Laškem z ozirom na kolonijalno teženje novejšega časa. Odkar so bili Francozi posedli Tunis, kateri so Italijani že bili smatrali za svojo svojino, hotel je Rim nadomestek za odvzeto dedščino, in ko se je Francija le še naprej širila po vzhodni Aziji, v Madagaskaru in ob Kongu, ko se je angleška zastava čedalje gostejše razvijala in to zlasti v Egiptu in ko je končno Nemčija mnogo krajev v Afriki in v Avstraliji jemala v svoje politično varstvo: tedaj so se tudi po Laškem v nemale želje, da bi se laška domovina na enak način razprostrla in pomnožila. Prva je bila opozicijska petorica laškega parlamenta, ki je iz tega snovala napade proti ministerstvu; na to oglašali so se nezavisni časopisi, končno tudi vladi prijazni listi z željo in zahtevanjem, naj bi se zato skrbelo, da tudi Italija dobi svoj delež pri sedanjih „razdelitvi zemlje“. V tem se je imenito odlikoval modni vojaški list „L' Esercito“, ostro grajač neodoljivosti vlade, češ, da je ona odgovorna za poboj Giuliettija in Bianchija, ki sta pod pretezo znanosti preiskavala Afriko, a bila skrivši pod pirana od vlade v svojih prav za prav političnih namerah; to da je sramota za državo, ki ima poldrug milijon vojakov, ta vladina slabotnost, da bode uničila ves vpliv Italije na Sredozemskem morju. Toda tudi ministerijalna glasila so priganjala vlado, naj se Italija ne kaže slabotnega otroka, naj se toliko ne razgovarja z afriškimi poglavarji, marveč naj z mečem mašuje Giuliettija in Bianchija. Če ni toliko pogumna, da bi branila čast Italije, naj rajši popolnem popusti Assab. Še drugi so vladi prigovarjali, naj takoj v varstvo italijanske trgovine poseže Tripolis, če je Turčiji to prav ali pa tudi ne. Tako se je pripravljalo javno mnenje po časopisih in shodih in ker se je ministerstvu videlo že dovolj pripravljeno, — pričela se je zadnji čas tudi akcija.

Ponovilo se je tako tisto, kar se večkrat lahko opazuje v politiki rimskih ministerstev. Zmirom je dobro za vlado, da se stvari tako zapletejo, kakor bi ministerstvo ne delalo samo od sebe, nego vsled pritiska od strani javnega mnenja, kakor da torej

zastran narodnih razlogov drugače ni moglo postopati. Ministerstvo italijansko je pota pripravljalo, na tihem vse potrebno storilo, a ob enem je po svojih časniki na laž postavljalo vsako tako novico. To se je se ve da godilo zategadelj, ker se po jedni strani deželi ni hotelo kazati, da se nič ne stori, ker se je pa po drugi strani balo, da vnanji svet o teh korakih zve, predno je za kolonijalno gibanje vse potrebno pripravljeno in utrjeno. Na vnanji svet mora se ozirati tudi gospod Mancini in tako ve, da ne more in ne sme vsega storiti, kar bi bilo všeč njemu in italijanskim patrijotom. Kolikor dolgo je Italija pri nemško-avstrijski zavezi, mora tudi politika Mancinijeva sploh kontinentalna biti; izza konferenc je v Londonu pa se je Italija začela nagibati k Angliji in slednji čas je videti z njo jako intimna. Ako je verjeti poročilom, hoče Anglija dobiti pomoč Italije v egiptovskem vprašanju, a zato dovoliti jej kolonijalnih pridobitev. Govorilo se je najprej o zalivu pri Suli ali Adulisu, toda tu so bile francoske pravice na potu; potem o Tripolisu, a Anglija je temu oporekala, češ, da bi se zategadelj vnela vojna s Turčijo in bi Francija poskusila na drugi strani osvojiti si Marokko. Anglija je baje naposled pršla do Assaba, ki je že v laških rokah in pripravno središče večjih kolonijalnih posestev, in to je tudi potrdil Mancini. Če drugega ni, to je res, da Angliji laško gospodarstvo v Assabu ni bilo prav, da pa sedaj nema ničesar proti temu, v dokaz to, da bi Italija proti volji Angležev gotovo ne mogla vojaške ekspedicije odposiljati v Assab, o čemer pa sedaj poročajo brzogavi. Vprašanje pa je, kaj na to poroče avstrijsko-nemška zaveza, imenito njen „spiritus agens“, knez Bismarck. Da se je razmerje mej Nemčijo in Italijo zadnji čas zelo spremenilo, o tem govori nam mnogo znamenj. Saj se celo trdi, da ima knez Bismarck kazen za Italijo že pripravljeno, ako ne odjenja v svoji novi prijaznosti k Angliji, kazniti jo hoče s tem, da prekomorskega nemškega plovstva ne postavi v Genovo, nego v Trst. Tako da bode „plačilo“ rajši Avstrija dobila.

Deset tisoč laških mož torej pride v Assab, ki je do sedaj bilo le postaja za premog. Garniziji je naloženo, da kolonijo varuje in brani, ter soseščino „preiskuje“. Ob enem se oficijalno objavlja, da se snuje ekspedicija v Kongovo ozemlje. Zače-

tek je torej Italija tudi že storila. Vse drugo pride samo po sebi, ako bode posadka v Assabu s svojim „preiskovanjem“ prodirala naprej v sredino Afrike. Vlada italijanska se potem bržkone tudi spomni, da se mora maščevati zavoljo pobitih laških ekspedicij, nihče jej tudi ne bode mogel zameriti, ako bode hotela varovati pridobljeno zemljo — in v ta namen prestavljati mejnike ped za pedjo naprej. Novo posadanje, nove ekspedicije — to logiko dejanj skušala bode tudi Italija v svojem kolonijalnem teženju. In zato jej bode treba dobrih financij, dobre vojske, primerne pomorstva, končno pa tudi soglasja s splošnim političnim položajem. Vederemo! Q.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. januarja.

Vlada bode **državnemu zboru** še v tem zasedanju predložila nov ribiški zakon, v katerem se bode priznavalo načelo avtonomistov, da je urejanje ribištva deželna kulturna zadeva ter vsled tega pripada deželnim zborom.

Zakon o šolskem nadzorstvu, katerega je v poslednjem zasedanju sklenil **zgornjeavstrijski** deželni zbor je dobil najvišje potrjenje. Po tem zakonu dobé cerkvena oblastva večji vpliv na šolstvo.

Lansko leto je profesor dr. Neminar bil pred Dunajsko porotno sodnijo zatožen golufije, a spoznali so, da je zakrivil samo krivo, in vsled tega bil je obsojen na 6 mesecev v zapor. Ko je prestal kazen, ga je Dunajska policija iztirila z Dunaja, kot tujemu premoženju nevarno osebo. Proti temu se je dr. Neminar pritožil pri **državnem sodišču**. V pritožbi je navajal, da on ni bil krivim spoznan golufije ali kakega drugega tacega zločina, vsled katerega bi bil tujemu premoženju nevaren. Državno sodišče je zavrglo njegovo pritožbo, ker so nepokriti dolgovi njegovi bili jako veliki, in še druge okoliščine kažejo, da je nevaren tujej lastnini. — Ravno tako je državno sodišče zavrglo pritožbo Tržaškega delavskega društva „Società operaia Triestina con mutuo soccorso cooperatrice“. To društvo pritožilo se je proti odločbam upravnih oblastev, katera so mu ukazala, da se morajo predelati pravila, ako hoče še nadalje vzdrževati oddelek za telovadbo in veslanje. Ta ukaz pa ni rušenje člana 12 državnih osnovnih zakonov, ampak le vabilo, da se popolnijo pravila.

V Petrogradu izhajajoči poljski list „Kraj“ je prinesel vest, da se je knez Bismarck pri avstrijske vladi potegnil za enakopravnost **galških**

LISTEK.

Pripovedovanje očeta Alekseja.

(Ruski spisal J. S. Turgenjev, poslovenil Vrbanov.)
(Dalje in konec.)

— Drugi dan vidim, da je Jakob zopet vzel kapo... Mislil sem ga vprašati: kam greš? — pa boljše je, da ga ne vprašam... najbrž k njej... In res k njej, Marti Savišni, šel je Jakob — in še dalje, kakor prejšnji dan, ostal je pri njej; sledeči dan šel je zopet — in tako več dni zaporedoma. Začel sem se oživljati: kajti videl sem premeno na sinu — njegov obraz postal je drugi — in bilo ga je moč mirno gledati v oči. Njegova žalost je sicer še ostala — a prejšnjega obupanja in bojazni ni bilo več. Jedva je malo prišel k sebi — pa se je na mah zopet vse razdrlo! Jakob je zopet podivjal, in ni se mu bilo več moči bližati. Vedno je sedel v svoji sobi — in nič več ni šel k polkovnici! „Pa jo saj ni s čim razžalil,“ mislil sem si, „da bi bila mu prepovedala ona prihajati v hišo? To ne more biti... četudi je nesrečen, pa kaj takega ne bi storil; ona tudi ni taka!“ Nazadnje nesem mogel

več strpeti — vprašal sem ga: Jakob, — kaj pa naša sosedka... Ti si jo, kakor vidim popolnem pozabil? — A on se je zadržal nad menoj: — Sosedka? Mari hočeš, da bi se mi on posmehoval? — Kaj? rekel sem. In on je stisnil pesti... razjari se je! — Poprej, rekel je, je samo stal pred menoj — a zdaj se mi je začel smijati in kazati mi zobe! — Proč pojdi, proč! — Komu so veljale te besede — ne vem: jedva so me nesle noge, — tako sem se prestrašil. — Pomislite; njegov obraz je bil rudeč kakor baker, pene je tiščal iz ust — njega glas bil je hripav, kakor bi ga davil kdo... In jaz — sirota vseh sirot — šel sem še ta dan k Marti Savišni... in našel sem jo v veliki žalosti. Vsa se je bila premenila in shujšala. Pa govoriti o mojem sinu ni hotela. Samo rekla je: da tu nobena človeška pomoč — nič ne premore; molite, oče! — In prinesla mi je sto rubljev; — za reveže in bolnike nešče fare. In zopet je ponovila: molite! — Moj Bog, saj sem že brez tega molil — noč in dan.

Oče Aleksej je zopet izlekel robec, in znova je brisal solze, pa zdaj ne več na skrivnem — in oddahnuvši se malo, nadaljeval je svojo neveselo pripoved.

— In valila sva se z Jakobom, kakor sneženi plaz z gore: videla sva, da je pod goro propad, — kako se udržati — in kaj storiti? — Skrili ni bilo moč: po vsej župniji je bil že velik hrup, da ima duhovnik obsedenega sina, in da se to mora naznaniti načelnstvu. — Vsekako bili bi naznanili, — pa župljani moji, — Bog jim daj zdravje zato — usmilili so se mene! — In kako pomlad poslal nam je Bog — lepo in prijetno, kakršne stari ljudje ne pomnijo; solnce sijalo je cele dneve jasno in toplo. — Prišla mi je v glavo blaga misel, pregovoriti Jakoba, da pojde z menoj na romanje k Mitrofanu v Voronež! — „Ako,“ mislil sem, „to poslednje sredstvo ne pomaga — potem ostaja le še jedina tolažba: gomila!“ — Tako sedim nekega večera pred vrati — zarja se je žarila na nebu, škrijanci so peli, jablane so cvetele, travniki so zeleneli... sedel sem in premišljeval, kako bi objavil moj namen Jakobu? — Nenadoma prišel je Jakob k meni; obstal je, pogledal me in ušel se na prag zraven mene. Srce mi je poskakovalo od veselja, pa molčal sem. — Sedel je, gledal zarjo, in niti besede ni spregovoril. — Zdelo se mi je, da je bil ganen: gube po čelu so se zgladile, oči so se mu svetile... malo je

Rusov. Avstrijska vlada se je zaradi tega že posvetovala z grofom Potockim, in se je že baje ukrepalo, da se porušini Črnoviško vseučilišče. To vse je gotovo le časnikiška izmišljotina. Knez Bismarck se toli ne briga za našo notranje zadeve, da bi kaj takega zahteval, temmanj verjetno je pa, da bi se potegoval za kak slovanski narod.

V hrvatskem saboru je poslanec Smitič klas vprašal predsednika, ali mli postaviti na dnevni red predlog, katerega je on stavil v oktobru, da tudi Žumberk in Marijin dol dobila svoje zastopnike v hrvatskem saboru. Predsednik mu je odgovoril, da je že precej dolgo tega, kar se je ta predlog izročil odseku.

Vnanje države.

Ruska vlada je izdala ukaz, da katoliški škofje ne smejo imenovati, predstavljati in odstavljati duhovnikov brez prejšnjega dovoljenja generalnega gubernatorja. Ravno tako se nadalje ne bode duhovnikom smela izplačevati plača, ne da bi generalni gubernator v to dovolil. — 15. t. m. se je v Helsinforu otvoril deželni zbor velike kneževine finske. Deželnim maršalom je imenovan baron Troil, njega namestnikom baron Boje, besednikom duhovstva nadškof Reval, njega namestnikom škof Johanson, tajnikom kmetskega stanu Helsinforški župan Sohmman.

„Republique Francaise“ misli, da se bosta kmalu zopet približali Italija in Francija. Nemško-laskemu prijateljstvu bode kmalu konec, misli ta list. Laški državniki so bili neprijetno dirnjeni, ko cesar Fran Josip ni v ni pohoda kralja Humberta na Dunaj in da se je Italija izključila od Skiernieviskega shoda. Sedaj se pa govori, da bode Trst izbran za pristanišče nemške subvencionirane parobrodne vožnje, ne pa Genova ali Brindisi. To so stvari, ki bodo Italijo oddaljile od Nemčije in približale Franciji. Izjava tega lista ima temveč veljave, ker ima zveze s francoskimi vladnimi krogi.

V francoske zbornice je interpeloval bo naprtist Pavel Duval vlado zaradi tonkinških zadev in odstopa vojnega ministra Campenona. Ministerski predsednik je odgovoril, da francoska ekspedicijska nema drugega namena kakor posesti Tonking in prisiliti, da se izvede Tiensinska pogodba, kakor sta to zahtevali zbornice. Campenon je pa odstopil, ker se z njegovo politiko ni ujemalo, da bi se razširila okupacija na ves Tonking. Potem se je o tej stvari v zbornici vnela burna debata. Opozicija je hudo napadala vlado. Novi vojni minister je dokazoval, da nema mobilizacija jednega dela vojske za državo nikake nevarnosti. Nazadnje je zbornica s 294 proti 234 glasom o tej stvari vsprejela jednostavni dnevni red po želji vlade.

Največ pozornosti obrača na se v diplomatskih krogih kongiško in egiptovsko finančno vprašanje. Zastan pivega so se skoro vse velevlasti že sporazumele, zastran poslednjega pa vlada mej Anglijo in Francijo še veliko nasprotje. Zadnje dni se je po časopisih poročalo, da se Anglija in Francija v kratkem sporazumeti, a če pogledamo angleške in francoske predloge, kako rešiti to vprašanje, moramo jako dvojiti v tem. V Londonu sicer priznavajo potrebo novega egiptovskega posojila, a to posojilo bi ne smelo presegati 5 milijonov funtov ter zanj naj bi jamčila samo Anglija; v Parizu pa hočejo, da Egipt vzame najmanj 9 milijonov funtov na posodo, ter da za to posojilo jamčijo vse velevlasti. Francija je zato, da Nemčija in Rusija dobita svoja zastopnika pri blagajnici egiptovskega dolga, Anglija pa proti temu. Anglija hoče, da bi se dohodki egiptovskih državnih posestev stekali v angleško banko, Francija se protivi temu. Angleži bi radi pomanjšali obresti egiptovskega državnega dolga, Francozi pa, da bi se le na kupone naložil začasen davek. Iz tega je razvidno, da rešenje egiptovskega vprašanja najbrž še ni tako blizu, kakor se govori, tem manj ker Nemčija vedno skuša po

večšavati angleško-francosko nasprotje. Tega rešenja pa težko pričakuje trgovski svet, kajti od tega je mnogo zavisnega, kdaj da dobe odškodovanje oni, ki so bili poškodovani v Aleksandriji, ko so Angleži bombardovali to mesto. — Hassan Fehmi paša od potoval je čez Pariz v London. Naročeno mu je neki zahtevati, da se Kajrska garnizija pomnoži z majhnim turškim oddelkom. Tudi se ima dogovoriti z Anglijo o davku, katerega bi zanjprej plačeval Egipt Turčiji. Če bode Anglija obdržala zasedene kraje ob Rudečem morju, pomanjšalo se bode egiptovsko ozemlje in vsled tega se bode moral pomanjšati ta davek. Da to Turčiji ne bo po volji, si lahko mislimo, to tem manj, ker jej vedno primanjuje denarja. V Pariz se je podal Hassan Fehmi zategadelj, da je tam poizvedel, v koliko je Francija pripravljena podpirati turške zahteve, da bode vedel po tem ravnati se v Londonu.

Kakor se brzojavlja iz Kajre časniku „Temps“ je Mahdi vsprejel pogoje poveljnika sudanske ekspedicijske generala Wolseleya, n Angleži brez za prek marširajo proti Kartumu. A treba bo še počakati, če se to poročilo potrdi, popolnem verjetno ni.

Dopisi.

Iz Celja 15. januarja. (Slovenščina pri sodniji.) Kako važno je, če so vsi sodniški akti pisani v jeziku, ki ga umejo stranke in če je tudi dotični sodnik popolnem zmožen tistega jezika, se razvidi iz sledečega dogodka: Pri neke sodniji Celjskega okrožja toži A., da mu mora plačati B. kupnino za prodano lubje (skorja) (Rindekaufschilling). B. mora priseči in kaj mislite kako? Dotični sodnik je iz „Rindekaufschilling“ napravil „živinski kup“. To jasno kaže, česa vsega se je nadejati, ako uradniki ne umejo slovenščine. Stara stvar je pa, da se dostikrat v drugem jeziku ne more natanko to povedati, kakor se je izrazilo stranka v svojem jeziku, ker dostikrat samo naglas besede spreminja pojem in obseg izraza. Umevno je torej, da si sodnik, ne več jezika stranke, ne more zadobiti potrebnega, pojma in zadostne informacije, dosledno tudi ne pravega prepričanja za svojo razsodbo.

Dobrotinski.

S Pivke 15. januarja. [Izv. dop.] Parkrat nam je cenjeni „Slovenski Narod“ že prinesel vesele letošnje vesti o društvenem življenju. Tu in tam ustanovljajo se narodna društva. Kraji, v katerih do sedaj ni bilo bralnega društva, tekmujejo, kateri bode prej imel potrjena društvena pravila. Veselje je, brati taka naznanila, iz katerih se vidi, da se narod zaveda in da boče v spomin tisočletnice sv. bratov Cirila in Metoda ravno letos popraviti, kar je do sedaj zanemaril. Prav tako!

Komaj štirinajst dni novega leta, že se sliši od novega društva v Knežaku, v Velikih Laščah in kje še? Kje neki? No kje, pri nas na Pivki, v domoljubnem selu, katerega ime začenja se s Št. ... Kadar bode društvo osnovano, povem celo ime.

Dasi je letos predpust kratek, je vendar dovolj dolg, da dva iskrena domoljuba, gospoda Kr. in P. nalogo, katero sta si naložila častno rešiti. V to Bog pomoz! in sveta slovanska apostola Ciril in Metod!

Z Razdrtega 9. januarja. [Izv. dop.] Na dopis iz Vipave v „Slovenskem Narodu“ z dne 31. decembra m. l. odgovarjati mi je, da se resnica bolj spozna, sledeče: G. dopisnik sestavi je svoj dopis, ne da bi se bil sam osobno prepričal, koliko in

kako škodo je napravila voda v novi strugi Motilnika, vsled tega trdi, „da je voda odnesla v a umeleljna dela regulacije, kakor je Živičevega mlina in stružni tlak malo nižje pod tem jezo“. Neresnica je, da je voda dotični jezo odnesla, ker ta še dandanes stoji, kakor je stal pred povodnijo. Kar se tiče tlaka, je res, da je večinoma odplavljen, pa kdo bi bil v stanu napraviti za denar, ki se je potrosil za regulacijo, vse tako trdno in trpežno, kakor bi g. dopisnik želel? Ta poslednji trdi sicer, da se je mnogo potrosilo, da je bilo delo „le za o o lepo zpečano, ne pa tudi za pravi namen, za stalni trpež“. Čudim se, kje je bil takrat g. dopisnik in drugi razumni ljudje, da se ni nihče takrat, ko se je delo izvrševalo, oglašil ter pravi narit predložil ali pa vsaj nasvetoval, kako da naj se to delo izvrši, da bode stalno. Grajati je pač lahko, ali dati pravi svet je težavno.

Kar se tiče moje osebe, moram g. dopisniku povedati, da sem jaz svoj posel kot nadzornik točno izvrševal. Vedeti mora pa tudi g. dopisnik, da je delo bilo po predloženem načrtu natančno izvršeno, torej se iz tega pač ne more soditi o moji zmožnosti in znanji tehnike. Da je ta moja poslednja trditev opravičena, temu je dokaz potrjenje dotičnega dela od strani izvedenih, na vseh šolah izsolanih ter praktično izurjenih gg. inženjerjev, kateri so delo pregledovali.

V svojo opravičbo toraj še jedenkrat povem, da je reguliranje Motilnika se izvršilo pod mojim nadzorovanjem popolnem po predloženem načrtu in da voda ni napravila tolike škode, kakor trdi g. dopisnik, kajti struge vendar ni prestopila, akopram je bila silno velika. Ko bi pa bila voda še večjo škodo napravila, ali pa čisto nobene, iz tega bi se vendar ne dalo soditi o moji zmožnosti in znanji hidrotehnike in tehnike, ker načrta nesem napravil jaz, ampak izvrševati sem imel le to, kar se mi je zapovedalo. Da sem pa to nalogo vestno in natančno izpolnil, to mora vsak resnoljub pripoznavati, kateri me je opazoval takrat, ko se je delalo.

Karol Moser,
c. kr. cestni nadzornik.

Domače stvari.

— (Katoliško politično društvo „Slovenski jez v Brdih“) poslalo je te dni pesniku g. Simonu Gregorčiču naslednje pismo:

Častiti gospod! Velecenjeni pesnik!

Z ozirom na ostro kritiko, katero je prinesel „Slovenec“ v zadnjih listih m. l. pod naslovom „Dvanajsterim večerom dodatek“, izražam Vam, velecenjeni pesnik, podpisani odbor svoje sočutje, visoko spoštovanje in občudovanje.

Mi občudujemo lepoto Vaših „Poezij“ — ki so krasen biser naše literature slovenske — s toliko večim občudovanjem, ker vidimo, koliko filozofičnega razmodrovanja treba, da se Vaši pesni „Človeka nikar“, kojo kritika najbolj obsojuje, madež vtisne, katerega ne nosi, madež panteističnega fatalizma.

Pesen Vaša priznava, da je Bog „začetnik“ vseh stvari, da je ta „začetnik“ ustvaril človeka iz „duha“ in „ila“, da ta „duh“ po ločitvi od „ila“ „iz dola solz“ začetniku „hitel bo naproti“, začetniku, ki biva zunaj „ila“, ki ima „obraz ljubezni in

manjkalo, mislil sem si — da se mu neso ulile solze! Ko sem zapazil na njem tako premeno — dobil sem pogum. — Jakob, rekel sem mu, poslušaj me, pa ne jezi se. — Razložil sem mu svoj namen, da pojdeva oba k Mitrofanu — peš, da je od nas do Voroneža kakih poldrugosto vrst, in kako prijetno bo — potovati v pomladnem bladu, po velikej cesti mej zelenimi travniki, ter, če srečno dospemo k rakvi velikega svetnika, — morebiti, — kdo ve? — usmili se naju Gospod Bog — in podeli njemu zdravje, — kakor ga je že mnogim podelil! — In mislite si gospod, kako sem bil vesel! — Dobro, rekel je Jakob — a ni se ganil in gledal je v nebo; — jaz sem pripravljen. Pojdiva. — Od samega veselja prišel sem skoraj ob pamet. — Dragi moj golobček, kako si ti dober ... A on me vpraša: — Kdaj pa odpotujeva? — Makari jutri, rečem mu. — In odpravila sva se drugi dan. Naložila sva torbici, vzela palici v roke — in šla sva. Hodila sva sedem dni — in ves čas imela sva lepo vreme, celo jako prijetno. Bilo ni niti vročine, niti dežja, nadlegovale naju neso niti muhe, niti prah. Jakobu bilo je slednji dan bolje. Povedati moram, da na planem Jakob tudi prej — ni videl onega,

da čutil ga je za seboj, za hrptom; a zdelo se mu je, da vidi njegovo senco na strani, kar je zelo strahilo mojega sina. A zdaj nič takega ni bilo; in tudi v gostilnicah, kjer sva prenočevala — se tudi ni nič podobnega pripetilo. Malo sva govorila ... pa tako dobro je nama bilo — posebno meni! Videl sem: da se popravlja moj revež. Ne morem vam popisati, milostljivi gospod, kaj sem čutil tedaj. Nazadnje prišla sva do Voroneža. Očistila sva se, in umila — ter šla k svetniku v cerkev. Cele tri dni nesva šla skoraj nič iz cerkve. Koliko sva molila in koliko sveč sva darovala! Bilo je vse dobro in vse lepo; dnevi prijetni — noči tihe; Jakob spal je, kakor otrok. Začel se je sam razgovarjati z menoj. Jednoč me je vprašal: ljubi oče, ali ti nič ne vidiš? in zasmel se je. — Nič, odgovoril sem mu. Jaz tudi ne, odgovoril mi je on. Kaj hočem še več? Moja hvaležnost velikemu svetniku — bila je neizmerna.

— Minuli so trije dnevi, in rekel sem Jakobu: — No, sinček, vse se je popravilo; vse je dobro. Ostaja le še jedno: izpovej se, in prejmi sveto obhajilo; a ko prideva domu — ter se malo opočiš in utrdiš svoje moči z gospodarskimi deli, treba boče

poiskati kako mesto — in Marta Savišna bode gotovo pri tem rada pomagala. Ne, rekel je Jakob, čemu jo vznemirjati; nesel jej bodem prstan z Mitrofonove roke. Jaz sem že popolnem zadobil pogum; glej, rekel sem, vzemi srebrni, a ne zlatega — in ne poročnega! Zarudel je moj Jakob, in samo ponovil je, ne smemo je vznemirjati — sicer mi je pa dal v vsem prav. Sledeči dan sva šla v cerkev; izpovedal se je moj Jakob, in molil je goreče, — ter pristopil je k svetemu obhajilu. Jaz sem stal na strani, in čutil nesem — zemlje pod seboj ... Bolje ni angeljem v nebesih. Samo gledam: kaj to pomeni! Sprejel je sveto obhajilo moj sin — pa ni šel izpiti toplote (gorke vode). Stal je vedno, obrnen s hrptom proti meni ... Stopil sem k njemu. — Jakob, kaj stojiš? rekel sem. Kako naglo se je obrnil! — Verjemite mi, da sem odskočil od strahu. Poprej včasih je že bil neznan njegov obraz — a zdaj je bil zverski in grozen. Bled je bil, kakor smrt, lasje so mu stali po konci, očesi sti gledali križem ... Od strahu sem onemel, hotel sem govoriti, pa nesem mogel — otrnil sem popolnem ... A on je planil iz cerkve! Jaz sem skočil za njim ... hitel je naravnott v gostilnico, kjer je bilo najino

resnice". — Tukaj ne vidimo „panteističnega fatalizma“.

Pesen priznava, da je ta „obraz ljubezni in resnice“ tudi „sam gospodar“, in temu „gospodarju“ reče: (Dovoli mi, da) „smem“ „eno te prositi“. To krasno vrstico spreobrača in pači kritika prav hudomušno, kakor bi jo hotela s strupom napolniti. Pomilujemo ta način kritikovanja. „Prošnja“ naj ostane prošnja!

V prošnji naštevate, kaj Vam je ljubo in kaj Vam ni ljubo, nikakor pa ne nahajamo v pesni: „to smeš“ — „tega ne smeš“ stvariti, kakor kritika trdi.

„Prošnja“ končuje z besedami: „Človeka (o katerem veš ti „gospodar“, da bi trpljenje čutil, kakor jaz) — (prosim) ustvariti nikar!“ Ta, Jobovim molitvam podobna „prošnja“ nema v sebi nikakega „sveta“ ali „ukaza“ ali „obsodbe“, kakor kritika zasakuje, ampak je le „prošnja“ trpina, ki drugim ne vošči enacega trpljenja.

Tako razumemo mi to Vašo pesen in želimo, da bi se ujemali z Vašim namenom.

Konečno Vam izražamo zopet svoje sočutje, visoko spoštovanje in občudovanje ter Vas uljudno prosimo, da nadaljujete svoje pesniško delo z veseljšim srcem in se tudi briških stražarjev spomnite!

B g Vas živi mnoga leta!

V Biljani, dne 8. prosinca 1885.

Odbor katoliškega političnega društva „Slovenski jez v Brdih“.

Andrej Znidarčič l. r., vikarij, predsednik; Anton Jakoncič l. r., posestnik, podpredsednik; M. Vuga l. r., kaplan, tajnik; Jože Kozlin l. r., župan, blagajnik; Lovro Juvančič l. r., župnik, odbornik; J. Bastiančič l. r., obč. tajnik, odbornik; Anton pl. Reja l. r., posestnik, odbornik; Anton Znidarčič l. r., župan, odbornik.

— („Tribüne“ — rediviva.) Poroča se nam z Dunaja, da bode „Tribüne“, ki je po smrti urednika Skrejšovskega vlni januarja meseca prenehala, v kratkem zopet začela izhajati, uređovana v duhu svojega prejšnjega programa.

— (Sneg) dela hišnim posestnikom Ljubljanskim mnogo preglavice in stroškov. Strehe kaj neprijetno pokajo pod težo na njih nakopičenega snega in precej drago se morajo plačevati delavci, da ogrebajo sneg raz streh, kakor tudi vozniki, da ga vozijo v Ljubljano. Tudi s strehe nemške kazne že dva dni trebijo sneg. Danes dopoldne, ko so metali sneg s strehe na spodaj prizidani stekleni salon, ulomil se je pod težo snega velik kos lesenega stropa in pal na dolgo mizo, kjer navadno c. kr. častniki obedujejo, ter razdrobil je na mizi, katera je bila za obed že pripravljena, vse krožnike, steklenice z vinom, kozarce in pokvaril ves pripravljeni kruh. Škode je nad 40 gld. Da bi se to zgodilo opoldne, bila bi se dogodila i gostom lahko nesreča. Na tiru železnic je snega jako mnogo in ako bi snežilo le še jeden dan, moral bi se ves promet ustaviti. Mešani vlak je običal baje mej Rakekom in Postojno v snegu. V gozdih napravil je sneg mnogo škode, tudi v Lettmanovem drevoredu in pod Tivoli polomil je dokaj dreves in vej, posebno škoda je za blizu Tivolskega grada stoječo vrbo. Največje troške dela sneg mestni blagajnici Ljub-

prenočišče, pobral je hitro torbo na ramo — in bežal je ven! Kam? kričal sem: — Jakob, kaj ti je? Čakaj, čakaj! — A Jakob mi ni odgovoril niti besede, bežal je, kakor zajec — in doteči ga nesem mogel! Izginil mi je izpred oči. Takoj sem najel voz, tresel sem se, in jedva sem mogel spregovoriti: Moj Bog! Moj Bog! Jaz ncsem razumel: kaj se je streslo nad nama? Spustil sem se domov — kajti mislil sem, da jo je potegnil proti domu. In res, šest vrst od mesta — zagledal sem ga korakati po cesti. — Došel sem ga, skočil sem z voza — k njemu. — Jakob! Jakob! On se je ustavil, obrnil se je k meni — a oči je uprl v zemljo in stisnil ustni. Kar koli sem mu rekel — nič ni odgovoril, stal je, kakor bil bi lesen — videlo se je samo, da diše. — A nazadnje napravil se je zopet naprej po cesti. — Kaj sem hotel, šel sem tudi jaz počasi ze njim. — Oh, kakšna je bila ta pot, milostljivi gospod! Kakor sva vesela šla v Voronež — tako žalostna sva se vračala. Začel sem ga nagovarjati — pa on je le škripal z zobmi kakor tiger ali hijena. Kako, da nesem zgubil pameti, tega še zdaj ne razumem! Neko noč — sedel je v nekej kmetskej hiši na klopi, noge so mu visele doli in oziral se je okrog, — a jaz sem pal pred njega na

ljanski, kajti teden za tednom stanejo delavci nad 1000 gld. in snega je po vseh ulicah zmirom več.

— (Nepričakovane počitnice) imajo danes in prihodnje dni učenci prvega razreda mestne ljudske šole v „Stari stražnici“. Podrla se je v šolske sobe peč in počakati treba, dokler jo popravijo.

— (V semenišči Mariborskem) je sedaj dr. M. Napotnik podvodja, Fr. Feuš pa profesor sv. pisma stare zaveze.

— (Stari „Kreissamt“) v Mariboru, o katerem se je veliko govorilo in pisalo, kupil je včeraj na javni dražbi g. baron Gödel-Lanroy za 26 000 gld.

— (Umrli) je včeraj Josip Kučera, okrajni in železniški zdravnik v Ratečah na Dolenjskem.

— (Posojilnica v Celji) ima svoj redni občni zbor dne 25. t. m. (nedeljo) ob 3. uri popoldne v dvorani C. ljske Čitalnice s sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo načelnika. — 2. Poročilo nadzorstva o pregledovanji računov l. 1884. — 3. Posvetovanje o razdelitvi letnega čistega dobička. — 4. Razni nasveti.

— (Zastran pošiljanja knjige: „Politična in kulturna zgodovina štajerskih Slovencev.“) Večina naročnikov že ima to knjgo v rokah, ali pa jo imajo dotični gospodje, pri katerih se je bil kdo oglasil. Kacem 200 gospodom je pa do sedaj radi tega še nisem mogel poslati, ker knjigovez ni še gotov. Ti dobé knjigo gotovo v 14 dneh.

V Krškem, 15. jan. 1885.

J. Lapajne,
pisatelj in založnik knjige.

Razne vesti.

* („Nabab“), najnovejši v Rimu izhajajo dnevnik, ki ima mej svojimi sodelavci najslavnejše italijanske časnikarje ima v številki z dne 5. t. m. dopis iz Beleggrada, v katerem se pripoveduje, da se je prošlo zimo veliko govorilo o nakani kralja Milana, da se postavno zruši njegov zakon s krasno kraljico Natalijo, uzorom čistosti in zakonske zvestobe. Misel ta porodila se je v današnjem srbskem kabinetu, ki se evfetično nazivlje naprednim. Uzrok, zakaj da je kabinet zagovarjal, da se razveljavi zakon, tiči v tem, ker ima srbski kralj samo jednega sina, ki je pa jako slab in bolehen in jedini zastopa dinastijo Obrenovičev. V slučaju, da bi dinastija in država izgubila jedinega prestolonaslednika, pričel bi boj v Srbiji in zaradi tega so najintimnejši svetniki to misel položili kralju na srce. Kralj da je to misel odobril, a v Beleggradu se je javno govorilo o intimnih razmerah mej kraljem in lepo njegovo sorodnico, beero generala Katargija, kraljevega pobočnika, s katero se je Milan vsak dan v Topčideru shajal. Garašanin je bil že izdelal načrt postave, ki bi se imela predložiti skupščini in s katero bi se bil razveljavil zakon, ter tako žrtvovala kraljica državnim in dinastičkim koristim. A ta načrt se skupščini ni predložil, ker se je javno mnenje tako močno protivilo tej nakani, da bi bil Milan izgubil vso popularnost, kar je še ima. Posebno srbski nežni spol je bil proti temu namenu in izraževal svojo nevoljo v ostrih besedah. V očigled javnemu mnenju umaknil se je načrt nameravane postave, sestanki v Topčideru so prenehali in lepa sorodnica šla je s srbskim poslanikom K.

* (Potresi.) V Toblachu na Tirolskem čutili so 7. t. m. malo pred 2. uro jutraj precej močan, skoraj jedno sekundo trajajoč potres. 12. t. m. jutraj imel so pa v Dietachu pri Štajerji lahek potres v dveh sukih.

* (Potresi na Španjskem.) Kakor se poroča iz Madrida, dospel je kralj Afonso 10 t. m. opoldne v Lojo (v pokrajini Granado, kateremu mestu broječemu preko 12 000 duš so zadnji potresi posebno veliko škodovali. Ma o pred kraljevim prihodom čutili so meščani nov potres. V Loji ostal je kralj štiri ure in potoval potm v Granado, kamor je došel ob petih zvečer. Takaj je prenočil ter potoval drugi dan v Albamo, v isto razdejano mesto, kjer je moral celo noč prebiti pod šotorom. Brzotjavke Madridskih dopisnikov, ki so potovali v Andaluzijo, potrjujejo vest, da je potres v tej pokrajini veliko vasi in mest popolnoma vručil. Dež in ploha sta pa druge poškodovane hiše čisto razrušila. Ljudstvo je brez strehe in hrane; mili darovi dobajajo nesrečnim družinam. Potresi se vedno ponavljajo, kakor v Amunecari (v pokrajini Granadi), kjer se je vnovič 60 hiš podrla, in v Velezu pri Malagi, po pokrajinah Saragosi in Guadalajari pa imajo snežne zamete.

* (Cerkveni rop) V noči pred novim letom vztočne cerkve, od 12. na 13. t. m., oropali so neznani lopovi rusinsko cerkev v Črnovicah.

* (Samomora.) Iz Požuna se poroča 11. t. m.: Nadporočnik 8. topničarskega polka Štefan pl. Szabo ustrelil se je danes z utraj v Szomereinu pri Požunu. Uzrok samomora tukaj obče priublenega 26letnega častnika je neznan. — Iz Mödlinga se pa piše 12. t. m.: Danes opoldne ustrelil se je tukaj grof Guido Vetter, dijak tukajšnjega Francisko Josefinuma. 21letni grof bil je tretji sin umirovljenega generalnega majorja grofa Gustava Vettera iz Gradea.

* (Samomor mlade gospe.) V Temešvaru ustrelila se je zadnji terek opoldne mlada, komaj leto dni omožena gospa, soproga bivšega beležnika Vadasa v glavo. Povod samomoru nesrečne gospe je še celo bližnjim sorodnikom neznan.

* (Načelnik hajdukov mrtev.) Iz Belega grada se poroča 11. t. m.: Zoglasnega roparskega načelnika Demetra Blagojeviča, pred katerim je trepetala vsa dežela, usmrtili so minuli teden kmetje v Rakovaci. Blagojevič, za kojega glavo je vlada razpisala 100 cekinov, bil je pred nekoliko meseci v 20letno teško ječo obsojen, a posrečilo se mu je kljub skrbnej in strogeji straži se oprostiti železnih verig ter pobegniti iz tukajšnje državne ječe.

* (Grozen mrz) imajo prebivalci severne in vzhodne Rusije. V Arhanglu je minule dni živo srebro v termometrih zmrznilo in termometri z alkoholom napolnjeni kazali so 8. t. m. — 43° R. V Jekaterinburgu je 42° R pod ničlo.

* (Namestu zlata — svinec.) Neka banka v Trstu dobila je po pošti 12. t. m. iz Modene paket, v katerem naj bi bilo po napovedbi 11.000 frankov. Ko paket odpro, dobe v njem le 5 frankov in več kosov — svineca. Ovadili so takoj to čudno pošiljatev dotičnej gosposki.

* (Bistroumen pek.) V nekem mestu, kjer občinstvo zelo tarna radi majhnega in dragega kruha, privabil je nedavno bistroumen pek mnogo kupcev a tem v svojo pekarijo, da je napravil po oknih nad kruhom, osobito nad žemljami povečala stekla, skozi katera se vidi kruh veliko večji, nego je v istini. Ker se je pa kupljeni kruh v rokah kupcev silno zmanjšal, zasledili so ti naposled optično zmoto Bistroumni pek pa sedaj v zaporu premišljuje, kako bi zopet privabil obilno občinstva v svojo prodajalnico.

* (Čudna deviza.) Ko je Napoleon leta 1810 obiskal Gent, razsvetlili so tamošnji mesarji svojo klavnico z devizo: „Les petits bouchers de Gent à Napoleon le Grad!“ („Mali mesarji Gentski Napoleonu Velikemu!“) A policija zapazila je takoj pomen teh besed ter odstranila prvo polovico dovtipne devize.

kolena, zjokal sem se, in začel sem ga zaklinjati: Ne ubijaj svojega starega očeta ne tiraj ga v obupanje, — povej mi, kaj se ti je prigodilo? Upri je zdaj oči v mene — prej ni bil opazil, kdo stoji pred njim, — in pri tej priči je spregovoril — pa s takim glasom, da mi še zdaj šumi po ušesih. — Čuj, rekel je, oče. Ti hočeš, da ti povem resnico? Dobro. Ko sem prijel obhajilo — in sem še imel čestico v ustih — pri tej priči ustane on — (to bilo je v cerkvi pri belem dnevu) pred menoj, kakor bi bil zrastel iz zemlje, in mi pošepeta . . . (a prej ni nikoli ničesar govoril) — zašepeta mi pluni ven in pohodi. In tako sem tudi storil: plunil sem ven in pohodil z ного. In zdaj sem za zmiraj zgubljen — kajti vsak greh se odpusti, samo zločin zoper svetega Duha ne . . .

— Ko je izgovoril te strašne besede, zavalil se je moj sin po klopi — a jaz sem se zgrudil na tla . . . Noge me neso več držale.

Oče Aleksej utihnil je za jedno trenutje — in zakril je oči z roko.

— Kaj bodem dalje mučil vas in samega sebe! nadaljeval je on. Prišla sva s sinom domov — a tuge je bil kmalu konec — in zgubil sem jaz svojega Jakoba. Pred smrtjo nekaj dnij ni pil in ne

jel — tekal je vedno po sobi gori in doli, ter ponavljal je, da za njegov greh ni odpuščanja . . . pa pa „njega“ ni več videl. — Pogubil je mojo dušo, klical je on; čemu bi še zdaj hodil? Ko se je ulegel, prišel je brž ob pamet, in brez kesanja odšel je kakor neumna žival iz tega sveta v večnost . . .

— Pa jaz ne verjamem, da bi ga bil Gospod sodil po vsej ostrosti . . .

— Že zaradi tega ne verjamem, ker je bil jako lep, ko je ležal na odru: ves se je pomladil, in bil je podoben prejšnjemu Jakobu. Njegov obraz bil je miren in lep, lasje so se mu zavili v kolarce — in na ustnih videl se mu je prijazen smehljaj. Marta Savišna ga je prišla gledat — in rekla je ravno to. Ona je nastavila okrog njega cvetlic, na srce mu je položila cvetlični šopek — in postavila mu je nadgrobni kamen na svoj račun.

— In ostal sem sam . . . Zdaj vidite, milostljivi gospod, od kod prihaja velika žalost na mojem obrazu . . . Ta žalost ne bo nikdar izginila, in tudi izginiti ne more.

Hotel sem tolažiti očeta Alekseja . . . pa nesem našel nikakih besed.

In ločila sva se.

* (Prijetno življenje v Mehiki.) Mei vsemi deželami na vesoljnem svetu se je v Mehiki popuši največ tobaka. In kako bi se ga ne! Uci- telji dovoljujejo pridnejšim učencem mej poukom pušiti in kadar se vsi učenci lepo in dostojno ve- dejo, puši ves razred. Po sodnijskih dvoranih pušijo sodniki, žandari in še celo zatoženci. Včasih se tudi primeri, da, če zatožencu ogenj ugasne, ta svojo smodko ali smodčico prižge ob ono pri njem stoje- čega žandarja.

* (Rudnik zlata.) V Queenslandu blizu Stochhamptona našli so na griči Morgan rudnik zlata, ki bode srečnim najditeljem, kakor piše „Schwäb. Merkur“, donasal več milijonov funtov šterlingov. Za udeležence tega rudnika se je novo leto pač srečno začelo.

* (Oče in mati — korporala.) Nek go- spod bil je lansko leto imenovan korporalom pri deželni brambovci. Njegova soproga se toraj po- govarja z novoimenovanim o častnem dostojanstvu korporalskem češ, sedaj pa najini otroci ne smejo več ni občevati ni igrati s sosedomi. „Kaj ne papá“ vpraša mej pogovorom mali sinek očeta, „sedaj smo mi vsi korporali?“ — „Jezik za zobmi, otroci!“ buduje se ponosna mamá, „v našej hiši ni nihče drugi korporal, kakor jaz in papá!“

Narodne-gospodarske stvari.

Nekaj o hranjevanji ovočja.

Ljudje semtertje tožijo: „letos ne velja sadje nič, o božiči bila so moja najlepša jabolka že na- gnita“. Drugi tarnajo: „moje sadje je že velo in suho“. Tretji mrmra: „moje sadje se je navzelo ne- prijetnega okusa, nihče ga ne kupi.“

Tako bodo ljudje vsako leto toževali, če se ne pobojšajo in ne popustijo nekatere stare navade ter poprimejo se novega načina sadje hranjevati. Ta način je zelo priprost, kakor bi ga natura sama bila zaupala. Najprvo je, da sadje o pravem času po- trgamo. Zastonj je sveži sad hranjevati, če pa ni dozorel. Nezrel sad začne kmalu v peškah gniti, postane vel in se skrči v majhen klopčič. Na dalje moramo sadje pazno trgati, najbolje z roko. Res je, nekaterim trdim zimskim jab lkom ne sko- duje. Drugače pa je zastran žabtnih, sočnatih ja- bolik in hrušek. Tem škoduje najmanjše obtočevanje. Na najneznatnejši ranci, katere še s prostim očesom ne opazimo, začne goha rasti t. j. gniti.

Zatem treba sad lepo razvrstiti in vsa sla- bejša, po črvih navrtana jabolka itd. odbrati ter jih pustiti 14 dni izhlapti se. Zatem še le spr- vimo jih v shrambo, ki je največje važnosti pri vsem delu. Shramba bodi le srednje suha ter v njej jed- no komeina temperatura 1—5° Reaumur. Zdaj nam ja- bolka v hišah ne ostanejo dolgo čvrsta? Prav zato ne, ker so hiše ali sobe ali presušene ali pretopele ali se temperatura v njih prepogosto izpremenja; kajti v pre-uhh sobah sad prehitro vel postane in se skrči, v pretoplih rad gnije in v tretjem slu- čaji zmrzne. Veliko boljše shrambe za sadje so kleti, zlasti, če so dovolj globoke in če je dno pesek ali ilovica, ki vode ne prepušča.

Sedaj moramo še skrbeti, da ne bode v kleti pretoplo, premokro in nobenega prepiba; kajti te tri reči so največje krive, da se tudi v kletih sad ne drži. Tudi drugih takšnih reči, ki na gnjilobo de- lujejo, ne smemo v kleti trpeti. Niso pa sadjarji vsi jednih misli, je li v kleti bolje sad prosto po des- kah razdevati ali v sode vložiti. Na deskah raz- loženo sadje moremo vsaki čas pregledovati in gnjili sadež odbrati. V sodih pa se dalje drži sadež, ker je vplivanje svetlobe in zraka precej zabranjeno.

Kdor po razloženem načinu ravna, ta bo sadje skoraj celo leto ohranil sveže in sočnato ali za do- mačo porabo ali za prodavanje. Tako pričaka ceno, ki je dva- tri petkrat večja od one jeseni. Murski- kateri sadjar, ki se je modro držal razloženega na- čina sadje hranjevati, je s časoma postal bogat mož. Slov. Gosp.“

Vspešni zdravilni vspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi ma- zanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Cena ste- lenke 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzeti A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izr- čno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in pod- pisom. 4 (11—1)

Tuji:

15. januarja.

Pri Slov.: Löwy z Dunaja. — Huttman iz Gradca. Znidarski iz Idrije. — Polak z Dunaja. — Grile iz Vač. — Nilak iz Britofa.

Pri Italij.: Brust z Dunaja. — Faber iz Linca. — Meisner z Trsta.

Pri avstrijskem cesarji: Morsan iz Gorice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
15. jan.	7. zjutraj	731-93mm.	— 1-2°C	sl. szh.	obl.	15-00mm.
	2. pop.	732-41mm.	— 0-2°C	sl. jz.	snež.	
	9. zvečer	734-37mm.	— 0-4°C	brezv.	snež.	snega.

Srednja temperatura — 0-6°, za 1-8° nad normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dne 16. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83 gld. 10	kr.
Srebrna renta	83	90
Zlata renta	105	70
5% marcna renta	98	30
Akcije narodne banke	862	—
Kreditne akcije	298	10
London	123	70
Napol.	9	78
C kr cekini	5	90
Nemške marke	60	35
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	127
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	171
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	105	55
Ogrska zlata renta 6%	—	—
" papirna renta 4%	96	30
" papirna renta 5%	92	90
5% štajerske zemljišče odvez oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	75
Prior oblig. Elizabetine zapad. železnice	112	50
Prior oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	50
Kreditne srečke	100 gld	175
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	98
Tramway-društ. velj. 170 gld a v.	212	75

Poslano.

(7—2)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

KIESSHÜBLER
najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušan lek proti trajnom kašlu plućevine i
želudca boleti grkljana i proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Razglas.

Davkoplačevalci se opozorujejo, da so obroki za vplačevanje cesarskih davkov za leto 1885. sle- deči:

1. za zemljiški (gruntni) davek: vsak mesec do zadnjega dne meseca;
2. za hišni davek: vsako četrtletje in sicer 1. februarja, 1. maja, 1. julija in 1. oktobra;
3. za pridobinski davek (za patente): 1. januarja in 1. julija;
4. za dohodninski davek: koncem vsa- cega četrtletja in sicer do zadnjega dne marca, ju- nija, septembra in decembra.

Ako se ne vplačajo davki naidalje v 14 dneh po preteku teh obrokov, se računajo od dotičnih zneskov obresti, 4 tedne pozneje se pa izterjajo davki z eksekutivnim opominom, oziroma po ekse- kutivni rubežni.

To se naznanja, da vé vsak ob pravem času vplačati svoj davek ter se izogibati eksekutivnemu izterjanju.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 1. dan januarja 1885.

(24—3)

O.k. privilegij za izboljšanje šivalnih strojev.

Ivan Jaz,
v Ljubljani, Hôtel Evropa.

Zaloga vsakovrstnih
šivalnih strojev

za družine in rokodelce, rabljivih za vsakotero šivanje. (113—50)

6letna garancija!

Poduk brezplačno. Na mesečne obroke po 4-5 gl.

Umrli so:

14. jan.: Franca Premk, hišnega posestnika hči, 7 let, Gruberjeve ulice št. 7, za da- vico.

15. jan.: Marija Mohorč, branjevka, 54 let, Karlovska cesta št. 22, za otrpnenjem srea.

V deželnej bolnici:

12. jan.: Jožef Koščak, gostič, 62 let, za vnetico re- berne kožice. — Lorenc Pre- stopnik, delavec, 28 let, za plučno vodenico.

13. jan.: Matija Velkavrh, gostič, 68 let, za plučnico. — Alojzij Urnkar, delavec, 28 let, za jetiko.

14. jan.: Marija Kozina, dekla, 39 let, za edemom v možganih.

V vojaški bolnici:

14. jan.: Alojzij Papista, topničar, 21 let, za Brightovo boleznijo na obistih.

Od visoke vlade

švedskega kralja

privilegirani

Njeg. Veličanstva

dr. Fr. Leungel-ov

Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrti njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumi- telja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinne od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mla- dostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodlom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (231—10)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

Je izšel in se dobiva:

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Prava marzeilska galerta

je najgotovjše, najhitrejše in najcenejše sredstvo za či- stenje in izboljšanje vina in jamči se za najboljši vspeh; dobiva se pri (30—2)

A. HARTMANN-u,

v Ljubljani, Tavčarjeva palača.

Priznana nepokvarjene, izvrstne

VOŠČENE SVEČE

izdelujejo

(750—11)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo- lezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihne- nje, kisló podiranje, šči- panje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v že- lodci, preobloženje že- lodca z jedjo ali pljačo, črve, zoper bolezni na vra- noli, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Frave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Preširnoveh trg. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Go- rici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radov- ljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofj. Loki: lekar Karol Fabiani.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz- delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kap- ljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisnene be- sede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske ma- tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod- nijsko spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim zname- njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki né- majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot po- narejeni in prosimo, naj se nam taki slučaji takoj na- znajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—169)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.